

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. decembra 2008 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému **N. Z. a spol. pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 1. júla 1998) a iné, rozhodol o odvolaniach krajského prokurátora v Nitre a obžalovaného N. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. novembra 2007, sp. zn. 2 T 6/2004

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005 vrátane) sa napadnutý rozsudok

z r u š u j e .

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec **sa vracia** súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný prokurátor v Šali podal dňa 25. februára 2004 pod sp. zn. Pv 1/2003-21, na Okresný súd v Šali obžalobu (č. l. 53577 spisu), v ktorej obvineným N. Z. a M. K. kládol za vinu spáchanie trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v súbehu s trestným činom neoprávneného podnikania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 118 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 1. júla 1998), ktorých sa obaja mali dopustiť na rovnakom skutkovom základe, a to že :

v presne nezistenom dni koncom mesiaca marca až začiatkom mesiaca apríl roku 1997 sa obaja navzájom v Štúrove a Chľabe dohodli, že budú vykonávať sprostredkovania predaja dlhopisov Fondu národného majetku Slovenskej republiky a preto N. Z. požiadala

na Okresnom úrade – odbor živnostenský a ochrany spotrebiteľa Nové Zámky o vydanie živnostenského listu, ktorý mu bol dňa 1. apríla 1997 vydaný pod č. Ž. a tento ho oprávňoval na vykonávanie ohlasovacej živnosti v oblasti kúpy tovaru za účelom jeho predaja konečnému spotrebiteľovi

- maloobchod v rozsahu voľných živností, kúpy tovaru za účelom jeho predaja inému prevádzkovateľovi živností,
- veľkoobchod v rozsahu voľných živností a maloobchodu mimoriadnej predajne v rozsahu voľných živností s vyznačeným dňom začatia živností od 9. apríla 1997 s obchodným menom I. – N. Z., so sídlom v C..

Po vybavení živnosti N. Z. požiadal Daňový úrad v Štúrove o registráciu a pridelenie daňového identifikačného čísla. Na základe tejto žiadosti mu bolo dňa 16. apríla 1997 vydané osvedčenie Daňového úradu v Štúrove č. X. o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla X..

V pobočke V. si N. Z. otvoril podnikateľský účet č. X..

Napriek tomu, že firmu I. – N. Z. ani M. K. citované živnostenské oprávnenie neoprávňovalo k sprostredkovaniu predaja dlhopisov FNM SR, rozhodli sa dlhopisy Fondu národného majetku Slovenskej republiky vykupovať.

Vzhľadom k tomu, že N. Z. sám nemal skúsenosti s obchodom s cennými papiermi, požiadal o pomoc M. K., ktorý v minulosti pracoval ako díler pre A. a mal v tejto oblasti určité skúsenosti. M. K. vyhotovil pre N. Z. predtlač zmluvy o spolupráci o poskytnutí služieb, ktorú mali podpisovať záujemci o sprostredkovanie predaja dlhopisov FNM SR s firmou I. – N. Z. ako i predtlač mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera, ktorú mali podpisovať záujemci o predaji dlhopisov FNM SR podľa udania Z. a K. s firmou, ktorá by dlhopisy v budúcnosti odkúpila. Tieto zmluvy M. K. spôsobom, že ich upravil pre potreby firmy I. – N. Z. úpravou hlavičky s údajmi zmluvných strán, dokonca do mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera uviedol do kapitoly V. – nakladanie s dlhopisom – oprávnenie obstarávať dlhopisy FNM SR č. X., ktoré oprávnenie

firma I. – N. Z. nikdy nemala, nakoľko išlo o zmluvu o obstaraní obchodov s dlhopismi FNM SR uzatvorenú medzi FNM SR a spoločnosťou A..

Po vyhotovení predtlačie týchto zmlúv sám N. Z. začal s vykupovaním dlhopisov FNM SR od konkrétnych osôb v obciach Vlčany a Neded dňa 28. apríla 1997 a pokračoval v obciach Tvrdošovce a Selice 29. apríla 1997, Veľký Kýr a Branč 16. mája 1997, Veľké Lovce a Bešeňov 27. mája 1997, Diakovce, Trnovec nad Váhom a v Šali 28. mája 1997, kde celkove uzatvoril 136 zmlúv o obstaraní predaja dlhopisov FNM SR a od každého záujemcu inkasoval v hotovosti na príjmový pokladničný doklad alebo poštovou poukážkou na svoj podnikateľský účet províziu vo výške 1 000 Sk.

Vzhľadom k tomu, že o predaj dlhopisov FNM SR bol zo strany občanov veľký záujem, najmä preto, že N. Z. ponúkol v spomenutých zmluvách záväzok za každý jeden dlhopis FNM SR uhradiť do jedného mesiaca čiastku 8 160 Sk, rozhodol sa začať s vykupovaním dlhopisov FNM SR vo väčšom rozsahu vytvorením dílerskej siete na území celej Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu podal do rôznych denníkov na celom území Slovenskej republiky inzerát o hľadaní záujemcov na sprostredkovanie predaja dlhopisov pre firmu I. – N. Z. a po prihlásení dostatočného počtu záujemcov organizoval s M. K. školenia dílerov, ktoré vykonával v podstate M. K. za pomoci N. Z. a L. K.. Na týchto školeniach N. Z. a M. K. oboznamovali záujemcov s podmienkami predaja dlhopisov, poučili záujemcov o spôsobe vyplňovania zmlúv, pričom každému záujemcovi predložili K. vyhotovené predtlačie zmluvy o spolupráci a o poskytnutí služieb a mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera. Záujemcov o dílerskú činnosť usmernili k tomu, aby od každého záujemcu o predaj dlhopisu FNM SR vyžadovali kópiu dlhopisu, resp. výpisu zo Strediska cenných papierov, uhradenie provízie vo výške 1 000 Sk poštovou poukážkou, čo mali dokladovať ústrižkom poštovej poukážky a vypísanie zmluvy o spolupráci a poskytnutí služieb podľa občianskeho preukazu a vypísanie mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera, kde v položke mandátára nemali vypisovať žiadne údaje. Na mandátne zmluvy vyžadovali aj overenie podpisu notárom alebo na matrike. Tu sa mali dopisovať údaje firmy, ktorá by dlhopis kúpila v budúcnosti. S každým, kto prejavil záujem o spoluprácu potom uzavreli zmluvu o dílerskej činnosti so záväzkom uhradiť za každý sprostredkovaný predaj dlhopisu 200 Sk pre dílera.

Takýmto spôsobom začali díleri vykupovať dlhopisy FNM SR od občanov na celom území Slovenskej republiky a zoznamy s osobnými údajmi občanov s uvedením čísla

dlhopisu, kópie zmlúv, poukážky o úhrade provízie predkladali osobne alebo poštou do sídla firmy I. – N. Z. už v Š., kde mali prenajatú kanceláriu. Províziu vo výške 1 000 Sk za každý dlhopis zasielali díleri buď poštovou poukážkou, prevodom z účtu, alebo ich hradili občania poštovými poukážkami firmy I. – N. Z. priamo na účet vo V.. Takýmto spôsobom N. Z. a M. K. osobne alebo prostredníctvom dílerskej siete uzatvorili na celom území Slovenskej republiky 13 819 zmlúv o spolupráci a poskytnutí služieb a mandátnych zmlúv o obstaraní predaja cenných papierov v období od 28. apríla 1997 do konca októbra 1997 a získali majetkový prospech vo výške 13 819 000 Sk. Svoje záväzky o obstaraní predaja dlhopisov FNM SR zakotvené v zmluvách nedodržali ani v jednom prípade, nikomu doposiaľ neuhradili prisľúbenú čiastku 8 160 Sk za dlhopis FNM SR, ani sprostredkovanie predaja dlhopisu neobstarali.

Dílerom vyplácali odmeny sporadicky a čiastočne, rozhodne nie v zmluvne zakotvených sumách, čím uviedli do omylu 130 občanov Slovenskej republiky, dílerov firmy I. – N. Z..

Uznesením, č. k. 6 T 6/2004-53587, Okresný súd v Šali dňa 28. apríla 2004 podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť konať vo veci a postúpil ju na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu v Nových Zámkoch. Toto uznesenie je opatrené doložkou právoplatnosti dňom 21. mája 2004.

Po tom, čo Okresný súd v Nových Zámkoch uznesením z 25. júna 2004, č. k. 2 T 81/04-53.593, (správne per analogiam) podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. neuznal svoju miestnu príslušnosť, s právoplatnosťou dňom 30. júla 2004 rozhodol obom okresným súdom spoločne nadriadený Krajský súd v Nitre uznesením, č. k. 6 Nto 3/2004-53.605, že príslušným na prejednanie veci je Okresný súd v Šali.

Až na písomné upozornenie krajského prokurátora v Nitre (č. l. 53.607 spisu) prostredníctvom okresného prokurátora v Šali uznesením z 13. októbra 2004, č. k. 6 T 6/2004-53.613, Okresný súd v Šali podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. predmetnú trestnú vec postúpil ako vecne i miestne príslušnému Krajskému súdu v Nitre. Uznesenie o postúpení veci nesie doložku právoplatnosti dňom 26. októbra 2004.

Krajský súd v Nitre vedie predmetnú trestnú vec ako prvostupňový súd od 13. decembra 2004 pod sp. zn. 2 T 6/2004.

Krajský súd v Nitre vykonal vo veci hlavné pojednávania v dňoch 14. novembra 2006 (č. l. 53.646-53.648 spisu), 22. a 23. januára 2007 (č. l. 53.655 -53.667 spisu), 11. a 12. apríla 2007 (č. l. 53.688-53.694 spisu), 22. a 23. mája 2007 (č. l. 53.704-53.710 spisu), 17. septembra 2007 (č. l. 53.731-53.732 spisu), 26. októbra 2007 (č. l. 53.739-53.745 spisu) a 20. novembra 2007 (č. l. 53.748-53.756 spisu), kedy vyhlásil vo veci rozsudok.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 20. novembra 2007, č. k. 2 T 6/2004-53.760, bol v bode I. obžalovaný N. Z. uznaný za vinného naproti obžalobe zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ktorého sa mal dopustiť tým, že si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a tak spôsobil škodu veľkého rozsahu, pričom skutok mal spáchať na tom skutkovom základe, že v období od 28. apríla 1997 do októbra 1997 na území Slovenskej republiky pod obchodným menom I. – N. Z. sám ako aj prostredníctvom siete dílerov uzatváral zmluvy o spolupráci a poskytovaní služieb s 13 819 vlastníkmi dlhopisov, od ktorých za sprostredkovanie predaja dlhopisov prijal po 1 000 Sk, ktoré sa zaviazal poškodeným vrátiť do 30 dní v prípade, že nedôjde k realizácii predaja dlhopisov. I napriek tomu, že k realizácii predaja dlhopisov neprišlo, obžalovaný poškodeným peniaze nevrátil, ale tieto použil pre svoju potrebu, čím 13 819 poškodeným spôsobil celkove škodu v sume 13 819 000 Sk.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Rovnakým rozsudkom v bode II. krajský súd obžalovaného M. K. podľa § 266 písm. c/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora v Šali sp. zn. 1 Pv 1/2003, zo dňa 17. februára 2004 pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a trestný čin neoprávneného podnikania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 118 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom dni koncom mesiaca marca až začiatkom mesiaca apríl roku 1997 spoločne s N. Z. sa navzájom v Štúrove a Chľabe dohodli, že budú vykonávať sprostredkovanie predaja dlhopisov Fondu národného majetku Slovenskej republiky, a preto N. Z. požiadal na Okresnom úrade – odbor živnostenský a ochrany spotrebiteľa Nové Zámky

o vydanie živnostenského listu, ktorý mu bol dňa 1. apríla 1997 vydaný pod č. Ž. a tento ho oprávňoval na vykonávanie ohlasovacej živnosti v oblasti kúpy tovaru za účelom jeho predaja konečnému spotrebiteľovi

- maloobchod v rozsahu voľných živností, kúpy tovaru za účelom jeho predaja inému prevádzkovateľovi živností,
- veľkoobchod v rozsahu voľných živností a maloobchodu mimoriadnej predajne v rozsahu voľných živností s vyznačeným dňom začatia živností od 9. apríla 1997 s obchodným menom I. – N. Z., so sídlom v C..

Po vybavení živnosti N. Z. požiadal Daňový úrad v Štúrove o registráciu a pridelenie daňového identifikačného čísla. Na základe tejto žiadosti mu bolo dňa 16. apríla 1997 vydané osvedčenie Daňového úradu v Štúrove č. X. o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla X..

V pobočke V. si N. Z. otvoril podnikateľský účet č. X..

Napriek tomu, že firmu I. – N. Z. ani M. K. citované živnostenské oprávnenie neoprávňovalo k sprostredkovaniu predaja dlhopisov FNM SR, rozhodli sa dlhopisy Fondu národného majetku Slovenskej republiky vykupovať.

Vzhľadom k tomu, že N. Z. sám nemal skúsenosti s obchodom s cennými papiermi, požiadal o pomoc M. K., ktorý v minulosti pracoval ako díler pre A. a mal v tejto oblasti určité skúsenosti. M. K. vyhotovil pre N. Z. predtlač zmluvy o spolupráci o poskytnutí služieb, ktorú mali podpisovať záujemci o sprostredkovanie predaja dlhopisov FNM SR s firmou I. – N. Z., ako i predtlač mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera, ktorú mali podpisovať záujemci o predaji dlhopisov FNM SR podľa udania Z. a K. s firmou, ktorá by dlhopisy v budúcnosti odkúpila. Tieto zmluvy M. K. spôsobom, že ich upravil pre potreby firmy I. – N. Z. úpravou hlavičky s údajmi zmluvných strán, dokonca do mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera uviedol do kapitoly V. – nakladanie s dlhopisom – oprávnenie obstarávať dlhopisy FNM SR č. X., ktoré oprávnenie firma I. – N. Z. nikdy nemala, nakoľko išlo o zmluvu o obstaraní obchodov s dlhopismi FNM SR uzatvorenú medzi FNM SR a spoločnosťou A..

Po vyhotovení predtlačé týchto zmlúv sám N. Z. začal s vykupovaním dlhopisov FNM SR od konkrétnych osôb v obciach Vlčany a Neded dňa 28. apríla 1997 a pokračoval v obciach Tvrdošovce a Selice 29. apríla 1997, Veľký Kýr a Branč 16. mája 1997, Veľké Lovce a Bešeňov 27. mája 1997, Diakovce, Trnovec nad Váhom a v Šali 28. mája 1997, kde celkove uzatvoril 136 zmlúv o obstaraní predaja dlhopisov FNM SR a od každého záujemcu inkasoval v hotovosti na príjmový pokladničný doklad alebo poštovou poukážkou na svoj podnikateľský účet províziu vo výške 1 000 Sk.

Vzhľadom k tomu, že o predaj dlhopisov FNM SR bol zo strany občanov veľký záujem, najmä preto, že N. Z. ponúkol v spomenutých zmluvách záväzok za každý jeden dlhopis FNM SR uhradiť do jedného mesiaca čiastku 8 160 Sk, rozhodol sa začať s vykupovaním dlhopisov FNM SR vo väčšom rozsahu vytvorením dílerskej siete na území celej Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu podal do rôznych denníkov na celom území Slovenskej republiky inzerát o hľadaní záujemcov na sprostredkovanie predaja dlhopisov pre firmu I. – N. Z. a po prihlásení dostatočného počtu záujemcov organizoval s M. K. školenia dílerov, ktoré vykonával v podstate M. K. za pomoci N. Z. a L. K.. Na týchto školeniach N. Z. a M. K. oboznamovali záujemcov s podmienkami predaja dlhopisov, poučili záujemcov o spôsobe vyplňovania zmlúv, pričom každému záujemcovi predložili K. vyhotovené predtlačé zmluvy o spolupráci a o poskytnutí služieb a mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera. Záujemcov o dílerskú činnosť usmernili k tomu, aby od každého záujemcu o predaj dlhopisu FNM SR vyžadovali kópiu dlhopisu, resp. výpisu zo Strediska cenných papierov, uhradenie provízie vo výške 1 000 Sk poštovou poukážkou, čo mali dokladovať ústrižkom poštovej poukážky a vypísanie zmluvy o spolupráci a poskytnutí služieb podľa občianskeho preukazu a vypísanie mandátnej zmluvy o obstaraní predaja cenného papiera, kde v položke mandatára nemali vypisovať žiadne údaje. Na mandátne zmluvy vyžadovali aj overenie podpisu notárom alebo na matrike. Tu sa mali dopisovať údaje firmy, ktorá by dlhopis kúpila v budúcnosti. S každým, kto prejavil záujem o spoluprácu potom uzavreli zmluvu o dílerskej činnosti so záväzkom uhradiť za každý sprostredkovaný predaj dlhopisu 200 Sk pre dílera.

Takýmto spôsobom začali díleri vykupovať dlhopisy FNM SR od občanov na celom území Slovenskej republiky a zoznamy s osobnými údajmi občanov s uvedením čísla dlhopisu, kópie zmlúv, poukážky o úhrade provízie predkladali osobne alebo poštou do sídla firmy I. – N. Z. už v Š., kde mali prenajatú kanceláriu. Províziu vo výške 1 000 Sk za každý

dlhopis zasielali díleri buď poštovou poukážkou, prevodom z účtu alebo ich hradili občania poštovými poukážkami firmy I. – N. Z. priamo na účet vo V.. Takýmto spôsobom N. Z. a M. K. osobne alebo prostredníctvom dílerskej siete uzatvorili na celom území Slovenskej republiky 13 819 zmlúv o spolupráci a poskytnutí služieb a mandátnych zmlúv o obstaraní predaja cenných papierov v období od 28. apríla 1997 do konca októbra 1997 a získali majetkový prospech vo výške 13 819 000 Sk. Svoje záväzky o obstaraní predaja dlhopisov FNM SR zakotvené v zmluvách nedodržali ani v jednom prípade, nikomu doposiaľ neuhradili prisľúbenú čiastku 8 160 Sk za dlhopis FNM SR, ani sprostredkovanie predaja dlhopisu neobstarali.

Dílerom vyplácali odmeny sporadicky a čiastočne, rozhodne nie v zmluvne zakotvených sumách, čím uviedli do omylu 130 občanov Slovenskej republiky, dílerov firmy I. – N. Z..

Predmetný oslobodzujúci výrok rozsudku doplnil ozrejmnením, že takto postupoval preto, lebo nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný K..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie krajský prokurátor v neprospech oboch obžalovaných a odvolanie vo svoj prospech podal aj obžalovaný N. Z..

Dňa 20. júna 2008 doručil Krajskému súdu v Nitre písomné dôvody odvolania krajský prokurátor v Nitre. V nich namietal, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie a produkované dôkazy nevyhodnotil správne jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por. Nekriticky a jednostranne pritom podľa odvolateľa bez ďalšieho vychádzal z rozporuplnej výpovede obžalovaného N. Z. z prípravného konania zo dňa 27. júla 1998, v ktorej tvrdil, že na podnet známych ho napadlo sprostredkovať predaj dlhopisov Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len FNM), že si sám vybavil živnosť, že od známych získal predtlač mandátnej zmluvy, ktorú si upravil pre svoje potreby, že s vykupovaním dlhopisov začal sám, že z vlastnej iniciatívy v mandátnej zmluve neuvádzal názov firmy z dôvodu, že nevedel presného nákupcu dlhopisov, že sám vyvíjal činnosť pre firmu P., že pre ňu následne sám vytváral dílerskú sieť, že sám vyberal poplatok 1 000 Sk, a to všetko za situácie, že nevedel o tom, že by nemal oprávnenie na obchodovanie s dlhopismi FNM, ďalej že peniaze od poškodených zo svojho účtu vyberal len sám a tieto

si ponechával pre seba doma pre nedôveru k bankám a napokon, že poškodeným ich nemohol vrátiť, pretože ich mal investovať do neúspešného obchodu s cigaretami.

Podľa názoru odvolateľa sa prvostupňový súd nevysporiadal s neskoršou zmenenou výpoveďou obžalovaného N. Z. z prípravného konania zo dňa 29. júla 1999, v ktorej jednoznačne uviedol, že zosnovateľom celej akcie bol spoluobžalovaný M. K., ktorý mal kontakty na zabezpečenie obchodu s dlhopismi, ktorý mu pomohol vybaviť živnosť, ktorý sám vyhotovil, resp. upravil potrebné zmluvy a napokon ktorý aj vytvoril sieť dílerov. Krajský súd nechal bez povšimnutia tvrdenie obžalovaného Z., že v čase, keď sa na jeho účte vyskytovala suma okolo troch miliónov Sk od poškodených, žiadal K., aby s takouto činnosťou prestali, ale až do zásahu polície v nej musel pokračovať.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný Z. potvrdil pravdivosť svojej prvej výpovede z prípravného konania, pričom súčinnosť spoluobžalovaného K. obmedzil len na vytváranie zmlúv a školenie dílerov. Ani v tomto štádiu konania však nevedel vysvetliť, čo bolo predmetom zmluvy so spoločnosťou P..

Obžalovaný M. K. sa vo všetkých svojich výpovediach obhajoval tým, že konal iba na základe požiadania svojho priateľa N. Z., a to vyhotovením - úpravou dostupných zmlúv a školením dílerov, pričom celú kooperačnú činnosť údajne robil bez nároku na zisk a bez akejkoľvek dohody.

Krajský prokurátor v dôvodoch odvolania vyjadril názor, že súd prvého stupňa v kontexte ďalších produkovaných dôkazov nesprávne uveril obhajobným tvrdeniam oboch obžalovaných a kvázi bez reálnej diskusie ich napokon prevzal do svojho prvostupňového rozsudku. Naproti ním má za to, že vykonaným dokazovaním bolo nesporne obom obžalovaným preukázané protiprávne konanie v skutkovom rozsahu uvedenom v obžalobe okresného prokurátora v Šali z 25. februára 2004, sp. zn. Pv 1/2003-21.

Prokurátor predovšetkým považoval za nevierohodný ten záver, že jedinou osobou, ktorá vyvíjala túto (sofistikovanú) protiprávnu činnosť, bol obžalovaný N. Z., ktorý má nízke pracovné zaradenie a ktorému nesporne chýbajú znalosti a skúsenosti z oblasti obchodovania s cennými papiermi, čo napokon potvrdil aj vo všetkých svojich výpovediach. Prokurátor trval na tom, že výsledky dokazovania nesporne ozrejmujú fakt, že spoluobžalovaný M. K.

vo všetkých naznačených smeroch vyvíjal aktívnu činnosť, čím sa spolupodieľal na vzniku protiprávneho stavu. Navyiac práve on, ako jediný zo spoluobžalovaných v minulosti aj mal s inkriminovanou problematikou skúsenosti, lebo pracoval ako díler A.. Dokazovanie preukázalo, že obžalovaný K. zaobstaral predtlačé zmlúv, zmluvy upravil do konečnej podoby podľa potreby firmy I. – N. Z., organizoval a vykonával školenia dílerov. V týchto súvislostiach odvolateľ tvrdí, že nie je dôvodné uveriť, že celý rozsah činnosti po inkriminované obdobie vykonával z čisto kamarátskych vzťahov a na nej nijako neparticipoval.

Krajský prokurátor namietal v postupe súdu prvého stupňa i nekritické podhodnotenie určitých dôkazov, keď konkrétne jeho záverom vyčítal pri rozhodovaní úplné opomenutie faktu, že vykonané dokazovanie preukázalo, že obžalovaný M. K. mal dispozičné právo vo vzťahu k podnikateľskému účtu spolupáchatel'a N. Z. číslo X., vedenom vo V. na základe podpisových vzorov nachádzajúcich sa na čísle listu 552-553 spisu, a to už dňom 16. apríla 1997, teda ešte predtým, ako došlo k uzatváraniu zmlúv o spolupráci.

Aj svedok L. K. v priebehu trestného konania potvrdil, že ho oslovil obžalovaný M. K. s tým, že potrebuje pomoc a s týmto obžalovaným aj chodil na školenia dílerov.

Krajský prokurátor vzhľadom na preukázané aktivity oboch obžalovaných vyjadril právny názor, že obaja spoločne už v čase uzatvárania zmlúv s poškodenými konali v úmysle tieto nezrealizovať a získané peniaze si ponechať pre svoju potrebu. V zmluvách o obstaraní predaja cenných papierov sa zaviazali do jedného mesiaca obstarat' predaj dlhopisov za cenu po 8 160 Sk, pričom za sprostredkovanie predaja prijímali od jednotlivých vlastníkov dlhopisov províziu vo výške po 1 000 Sk, hoci museli vedieť a vedeli, že tento záväzok v dohodnutej dobe nebudú môcť splniť, keďže nikde nemali objektívne zabezpečené, že dlhopisy predajú. Aj zo samotných mandátnych zmlúv o obstaraní predaja cenného papiera, kde nebol uvádzaný obchodný názov mandatára je zrejmé, že v čase uzatvárania týchto zmlúv nemali obžalovaní konkrétneho obchodníka s cennými papiermi. Pritom listinné dôkazy preukázali, že jediným oprávneným obchodníkom na obchodovanie s cennými papiermi bola v inkriminovanom období spoločnosť A.. Zástupcovia tejto spoločnosti – svedkovia Ing. Z. J. a Mgr. P. V. – vypovedali, že obžalovaných nepoznali a s firmou I. – N. Z. nikdy nerokovali.

Krajský prokurátor uviedol, že pokiaľ ide o okolnosť, že obžalovaní nevykúpovali dlhopisy, ale iba vykonávali sprostredkovateľskú činnosť na podklade zmluvy o spolupráci uzatvorenej so spoločnosťou P. s tým, aby prostredníctvom tejto spoločnosti, ktorá mala zasa uzatvorenú zmluvu so spoločnosťou D. a táto zmluvu s obchodníkom s cennými papiermi A. a takto realizovali predaj dlhopisov, túto okolnosť považuje na základe vykonaných dôkazov za spochybnenú. V týchto súvislostiach dal do pozornosti fakt, že predmetná zmluva o sprostredkovaní medzi spoločnosťami I. – N. Z. a P. bola uzatvorená až s dátumom 8. septembra 1997 (odhliadnuc od verzie výpovede obžalovaného Z. zo dňa 29. júla 1999. Prokurátor sa preto nestotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu, že obžalovaní vykonávali iba sprostredkovateľskú činnosť, na ktorú nebolo potrebné osobitné povolenie, keďže s uzatváraním zmlúv s jednotlivými poškodenými začali už dňa 28. apríla 1997 v čase, keď žiadna sprostredkovateľská zmluva neexistovala, a teda predstierali okolnosti, ktoré neboli v súlade so skutočným stavom veci. V posledne uvedenej skutočnosti prokurátor poukázal aj na výpoveď svedka Mgr. B. R., ktorý mal s obžalovaným Z. uzavrieť zmluvu o sprostredkovaní služieb so spoločnosťou D. pre tretie osoby. Svedok najskôr tvrdil, že predmetom zmluvy nemali byť dlhopisy FNM, avšak až pri konfrontácii s obžalovaným Z. vypovedal, že dohoda medzi ním na jednej strane a obžalovanými Z. a K. pojednávala o sprostredkovaní predaja dlhopisov.

Krajský prokurátor v Nitre s ohľadom na všetky tieto skutočnosti vyslovil názor, že obaja obžalovaní svojím protiprávnym konaním po objektívnej aj subjektívnej stránke naplnili všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a trestného činu neoprávneného podnikania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 118 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., keďže v období od 28. apríla 1997 do októbra 1997 na území Slovenskej republiky pod obchodným menom I. – N. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode vykonávali a následne aj prostredníctvom siete dilerov uzatvárali s jednotlivými vlastníkami dlhopisov FNM celkom 13 819 zmlúv o obstaraní predaja cenných papierov, v ktorých sa zaviazali uhradiť za dlhopis v lehote do jedného mesiaca sumu 8 160 Sk napriek tomu, že vedeli, že tento záväzok v dohodnutej lehote nebudú môcť splniť, keďže v rozpore s údajmi nimi deklarovateľnými v zmluvách nemali oprávnenie k sprostredkovaniu predaja dlhopisov FNM, pričom za sprostredkovanie predaja dlhopisu prijímali od jednotlivých vlastníkov dlhopisov províziu vo výške 1 000 Sk, získané finančné prostriedky použili pre svoju potrebu, čím 13 819 vlastníkom dlhopisov spôsobili celkove škodu vo výške 13 819 000 Sk.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti preto prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a trestnú vec podľa ustanovenia § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný N. Z. v písomných dôvodoch odvolania doručených prostredníctvom obhajkyne JUDr. V. S. priamo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 18. augusta 2008 uviedol nasledovné. Podľa jeho názoru krajský súd pri hodnotení dôkazov nevychádzal dôsledne zo základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 odsek 6 Trestného poriadku. Prezentoval obhajobu v tom smere, že v inkriminovanom období vykonával podľa neho bežnú sprostredkovateľskú činnosť. Jeho úlohou v rámci povolenia na podnikanie vydaného živnostenským úradom bolo sprostredkovať predaj dlhopisov pre jednotlivých záujemcov. Tvrdil, že vzťahy medzi ním a záujemcami o vykonávanie činnosti končiace vyhľadaním ďalších záujemcov o následný odpredaj dlhopisov Fondu národného majetku boli obvyklé a jeho postup tým štandardný, a to aj za situácie, že v čase jeho sprostredkovateľskej činnosti nebol známy ani obchodník s cennými papiermi, ktorý by dlhopisy odkúpil.

Skutočnosť, že predaj dlhopisov sa nepodaril zrealizovať nehodnotí ako svoj zlý úmysel a myslí si, že ak by orgány prípravného konania od neho nežiadali ukončenie vtedajších podnikateľských aktivít, prezentovanej činnosti a odovzdanie živnostenského oprávnenia s výzvou na zastavenie ďalšej činnosti, taká jeho sprostredkovateľská činnosť by naplnila svoj účel a jednotliví záujemcovia by dostali dohodnutý finančný obnos za predaj dlhopisu.

Vyslovil názor, že súd prvého stupňa pochybil, keď jeho konanie kvalifikoval ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, a to z toho dôvodu, že finančné prostriedky prevzaté od jednotlivých záujemcov vo výške po 1 000 Sk (či už osobne alebo prostredníctvom dilerkej siete) použil na vyplatenie provízií dílerom, na poštovné a iné náklady spojené so sprostredkovateľskou činnosťou. Má za to, že toto konanie napĺňa občianskoprávny vzťah medzi ním a jednotlivými záujemcami, avšak nie vzťah trestnoprávny.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý odsudzujúci výrok rozsudok krajského súdu zrušil a domáhal sa svojho oslobodenia spod obžaloby aplikovaním ustanovenia § 226 písm. b/ Trestného poriadku.

Obžalovaný M. K. sa k odvolaniu krajského prokurátora podaného v jeho neprospech písomne vyjadril dňa 2. septembra 2008 tak, že s ním nesúhlasí a v plnom rozsahu považuje za správny naň vzťahujúci sa oslobodzujúci výrok rozsudok Krajského súdu v Nitre, nakoľko tento prvostupňový súd výsluchom svedkov a posúdením celého prípadu presne a pravdivo posúdil jeho nevinu a správne ho oslobodil spod obžaloby.

Podľa § 254 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 253 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení predovšetkým zistil, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu podali osoby na to zo zákona oprávnené, že ich odvolania smerovali proti výrokom, proti ktorým ho podať mohli a napokon, že tak urobili aj v lehote ustanovenej v zákone (§ 248 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

V zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 uvedeného Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, ohliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie (§ 59 ods. 2), použitie informačno-technických prostriedkov (§ 12 odsek 13) a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti (§ 12 odsek 14).

Podľa § 91 ods. 1 Tr. por. výsluch obvineného sa vykonáva tak, aby poskytol, pokiaľ možno, úplný a jasný obraz o skutočnostiach dôležitých pre trestné konanie. K výpovedi alebo k priznaniu nesmie byť obvinený nijakým spôsobom donucovaný a pri výsluchu treba rešpektovať jeho osobnosť. Pravdivosť priznania obvineného orgány činné v trestnom konaní overia inými dôkazmi.

Podľa § 92 ods. 2 Tr. por. obvinenému musí byť daná možnosť k obvineniu sa podrobne vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia, uviesť okolnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy.

Podľa § 92 ods. 3 Tr. por. obvinenému sa môžu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na odstránenie neúplnosti, nejasností a rozporov. Otázky sa musia klásť jasne a zrozumiteľne, bez predstierania klamlivých a nepravdivých okolností, nesmie sa v nich naznačiť, ako na ne odpovedať.

Podľa § 94 ods. 1 Tr. por. ak výpoveď obvineného v závažných okolnostiach nesúhlasí s výpoveďou svedka alebo spoluobvineného a rozpor nemožno vyjasniť ináč, môže byť obvinený postavený týmito osobám tvárou v tvár.

Všetkými týmito procesnoprávnymi ustanoveniami sa prvostupňový súd v rámci postupu svojho konania dôsledne neriadil a predčasne vyniesol vo veci vo vzťahu k obžalovanému N. Z. modifikovaný odsudzujúci rozsudok a vo vzťahu k obžalovanému M. K. oslobodzujúci rozsudok.

Procesný postup pri oslobodení obžalovaného K. spod obžaloby navyiac nemá podklad v použitom zákonnom ustanovení, nakoľko v tejto časti Krajský súd v Nitre aplikoval ustanovenie § 266 písm. c/ Tr. por., čo vyplýva jednak z vyhotovenia napadnutého rozsudku

(viď č. I. 53.761 spisu), ale jednak predovšetkým zo zápisnice o hlavnom pojednávaní na č. I. 53.753 spisu, takže v takejto podobe bol oslobodzujúci výrok vyhlásený.

Ustanovenie § 266 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 vrátane (tzv. starý Trestný poriadok) pojednáva v 17 hlave ôsmeho oddielu o v súčasnosti prakticky neaktuálnej sťažnosti pre porušenie zákona, teda bývalom mimoriadnom opravnom prostriedku, takže nemá nič spoločné s postupom odôvodňujúcim oslobodenie obžalovaného spod obžaloby. Nový Trestný poriadok (účinný od 1. januára 2006) v ustanovení § 266 naproti tomu pojednáva o poučení svedka so sluchovou, resp. rečovou vadou, vykonávajúceho prísahu, takže ani toto procesnoprávne ustanovenie nemá súvislosť s aplikáciou oslobodzujúceho procesu.

Z uvedeného vyplýva, že v naznačenom smere ide o zrejmu nezákonnosť, nesprávnosť a jasné pochybenie v postupe Krajského súdu v Nitre, ktorý konal (po podaní obžaloby dňa 25. februára 2004) podľa Trestného poriadku v zmysle zákona číslo 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej zistil, že vyhláseniu napadnutého rozsudku predchádzalo konanie, ktoré je nutné označiť za chybné, vzhľadom na porušenie tých zákonných ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Rovnako možno konštatovať, že rozsudok vykazuje viaceré chyby, jeho skutkové zistenia vo vzťahu k obom obžalovaným sú nejasné a neúplné, pričom konajúci prvostupňový súd sa ani nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Procesné súdne konanie i rozsudok vykazujú zásadné pochybnosti o správnosti prijatých skutkových zistení, pričom je evidentné, že na objasnenie veci treba niektoré dôkazy opakovať.

Nepreskúmateľné a nedostatočné je aj odôvodnenie rozsudku, v ktorom prevažuje reprodukovanie výpovedí. S poukazom na ustanovenie § 125 Tr. por. v jeho dôvodoch absentuje výklad o tom, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a predovšetkým akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z hľadiska celosti a úplnosti posúdenia problematiky veci treba konštatovať, že v niektorých prípadoch ide o reprodukovanie iba časti výpovedí vylúčaných osôb (resp. jednej z ich viacerých verzií), ktoré však nedávajú na dôkaznú situáciu ucelený pohľad a nemôžu byť smerodajnými

z hľadiska spravodlivého hodnotenia takýchto dôkazov. S ďalšími protichodnými, resp. odlišnými verziami výpovedí sa konajúci prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia nezaoberal. Markantné je to na príklade postupných výpovedí obžalovaného N. Z., pretože krajský súd do dôvodov rozsudku zapracoval výlučne jednu z verzií tvrdení tohto obžalovaného (zo dňa 27. júla 1998 - č. l. 222-231 spisu), resp. sa v dôvodoch rozhodnutia zaoberal iba s takouto jednostrannou verziou a odlišnú výpoveď bez patričného zdôvodnenia ignoroval.

Protichodná je totiž výpoveď tohto obžalovaného zo dňa 29. júla 1999 (viď č. l. 233-236 spisu), s obsahom ktorej sa konajúci krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku nezaoberal. V tejto výpovedi obžalovaný N. Z. jednak poprel svoje predchádzajúce tvrdenia z 27. júla 1998 (výlučne smerodajné pre prvostupňový súd) a jednak uviedol také detaily, z ktorých vyplývajú odôvodnené závery o spolupráci i participácii spoluobžalovaného M. K. na spáchaní žalovanej súdnej trestnej činnosti. Krajský súd sa nevysporiadal s tvrdením obžalovaného Z., že zosnovateľom celej akcie s vykupovaním dlhopisov FNM SR mal byť M. K., ktorý mu už v rokoch 1995-1996 oznámil, že má skúsenosti s vykupovaním dlhopisov v minulosti, rovnako ako kontakty s inými osobami (K.), pretože sa v takomto prostredí už pohyboval. Spoluobžalovaný K. mu mal ozrejmiť kontakty na zabezpečenie obchodu s dlhopismi, predstrel mu perspektívu finančného ohodnotenia i zisku z provízií za sprostredkovanie predaja dlhopisov, zasvätil ho do takejto činnosti, vybavil mu živnosť, radil mu, vozil ho na príslušné úrady, bol prítomný pri vybavovaní potrebných formalít, po získaní živnostenského listu vyhotovil zmluvy nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise, zmluvy preformuloval podľa predlôh, ktoré mal vo výlučnej dispozícii z minulosti práve výlučne K.. Preto si spoločne prenajali priestory v obciach, kde cez obecný rozhlas spoločne nechali vyhlásiť činnosť smerujúcu k vykupovaniu dlhopisov, K. ho vozil svojím vozidlom Opel Vectra modrej farby, pričom takto spoločne mali už v mesiacoch apríl – máj 1997 získať 140 záujemcov o predaj dlhopisov, ktorí podpísali jednak zmluvy o spolupráci a poskytnutí služieb a jednak aj mandátne zmluvy o obstaraní predaja cenných papierov, pričom na mieste v hotovosti zaplatili po 1 000 Sk, a to všetko za situácie, že im zase len spoločne vypísali príjmové pokladničné doklady firmy I.. V konsenze použili získané peniaze na rozvoj ďalšej dilerkej siete, zariadenie kancelárie a ostatné náklady spojené s rozbehnutím firmy I.. Sám K. bol osobou, ktorá ho ubezpečila, že tieto zmluvy bude vedieť zrealizovať, pretože sám s tým nemal žiadne skúsenosti a nepoznal postupnosti.. Na podnet spoluobžalovaného K. vytvorili z dôvodu obrovského záujmu o predaj dlhopisov dilerскую sieť, K. podal inzerát v denníkoch

a časopisoch a spolu zriadili kanceláriu v Štúrove i priamo u K., K. rozposlal listy s uvedením termínov školenia dílerov, tieto zorganizoval a aj osobne viedol a výlučne K. ich pomáhal naplniť K.. Na školeniach K. rozdával predlohy zmlúv, ktoré opatril pečiatkou firmy I., pričom sám K. nahradil podpis Z. použitím jeho mena, čo je na podpisoch podľa obžalovaného Z. zreteľne rozoznateľné. Sám K. jednotlivým dílerom nakázal, aby v mandátnych zmluvách do kolonky s údajmi kupujúceho vyplnili firmu I., a to všetko v dobe keď neexistoval žiaden doklad o tom, ktorá konkrétna firma tieto dlhopisy preberie. K. až dodatočne po zasiahnutí činnosti polície predostrel zmluvu medzi I. a P. s antidatovaným dňom 8. septembra 1997, pričom túto zmluvu mal N. Z. od K. dostať až po tlaku polície na predloženie dôkazu o odbyte dlhopisov. Podľa tejto verzie výpovede obžalovaného Z. to bol výlučne obžalovaný K., ktorý ho nútil pokračovať v prezentovanej činnosti aj v čase, keď sám vyjadril svoj záporný postoj k takémuto obchodovaniu, čo bolo konkrétne v období, keď na účet vo V. nabehli peniaze v objeme viac ako jeden milión Sk. Ani v čase, keď nepoznal záujemcov o kúpu dlhopisov, pričom vyinkasovaná čiastka už prevyšovala sumu tri milióny Sk, sa nátlaku K. neubránil a tento ho k ďalšej spolupráci prinútil. Na jeho podnet bol nútený vyplatiť úplatky, výpalné v sumare 3,5 až 4 milióny Sk, čo nechcel špecifikovať a podľa svojich vlastných slov to ani v súčasnosti nevie vierohodne inak dokumentovať a dokázať. K. ho neskôr hrozbami fyzického nátlaku i likvidácie držal v takejto situácii.

Konajúci prvostupňový súd v súvislosti s týmito tvrdeniami obžalovaného Z. takmer bez povšimnutia a bez akéhokoľvek zdôvodnenia ponechal rovnako výpovede samotného spoluobžalovaného K., ktorý okrem iných dôkazov, v priebehu trestného konania sám vypovedal, že z minulosti mal skúsenosti s takýmto druhom činností cez A., pričom už podnikal v oblasti sprostredkovania predaja dlhopisov aj akcií prvej vlny kupónovej privatizácie a poznal i predtlač zmluvy práve od A..

Popri iných významných dôkazoch prvostupňový súd vôbec nereagoval ani na ten fakt, že obžalovaný K. mal už dňom 16. apríla 1997 dispozičné právo k podnikateľskému účtu obžalovaného Z., vedenému vo V. pod číslom X., čo dokumentujú podpisové vzory zaznamenané na č. l. 552 a 553 spisu.

Pochybenie v doterajšom konaní pred súdom prvého stupňa predstavuje aj absencia zákonného vykonania niektorých významných výsluchov, a to i v spojení s vyššie

uvádzanými listinnými dôkazmi. Krajský súd podcenil dôležitosť týchto dôkazov z hľadiska ustanovenia § 2 ods. 5 , ods. 6 Tr. por. a v uvedených súvislostiach okrem iných porušil zásady ústnosti, bezprostrednosti, práva na obhajobu, práva na zákonný a spravodlivý proces, kontradiktórnosť procesu i tzv. rovnosť zbraní. Rovnako technika zákonnosti vedenia hlavného pojednávania v predmetných prípadoch je nezlučiteľná so správnu praxou.

V globále a pre úplnosť treba uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s odvolaním krajského prokurátora voči napadnutému rozsudku plne stotožňuje, jeho odvolacie námietky si osvojuje a v rámci postupu svojho konania na ne, ako na správne v plnom rozsahu odkazuje. Navyiac zastáva názor, že úlohou súdu prvého stupňa bude niektoré dôkazy zopakovať, alebo z dôvodu vzniku eventuálnych nových okolností v prípade potreby vykonať dôkazy nové. Nevyhnutným bude znova vypočúť obžalovaného N. Z., konfrontovať všetky jeho doterajšie výpovede vzájomne, vo svojich súvislostiach a podrobnostiach, v závislosti na zdokumentované listinné dôkazy a konfrontovať ho aj s výpoveďami spoluobžalovaného M. K. (aj k okolnostiam odvíjajúcim sa od dispozičného práva k podnikateľskému účtu N. Z. vedenom vo V. pod č. X.) i svedka K.. Opätovne bude potrebné zisťovať dostupnosť svedka Mgr. B. R. a v rámci odvíjajúcich sa možností ho osobne vypočúť.

Odhladnuc od uvedeného aj odvolací súd má však za to, že už dosiaľ vykonané dôkazy spochybňujú odôvodnenosť záveru, že obžalovaný N. Z. bol v inkriminovanom čase jedinou osobou, ktorá vykonávala žalovanú sofistikovanú činnosť uvedenú v skutkovej vete posudzovanej obžaloby, pričom dosiaľ zhromaždené dôkazy nesporne svedčia o tom, že túto činnosť vyvíjal spoločne so spoluobžalovaným M. K. a v mnohých prípadoch dokonca v priamej závislosti na ňom.

Podľa ustanovenia § 258 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

b/ pre chyby rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c/ ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať. alebo vykonávať ďalšie dôkazy a ich vykonávanie pred odvolacím súdom by znamenalo, nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec spravidla súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe všetkých vyššie uvedených okolností Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu krajského prokurátora vyhovel podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., napadnutý prvostupňový rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Úlohou prvostupňového súdu bude vykonať vo veci v zmysle ustanovenia § 264 odsek 1 Tr. por. všetky tie úkony a doplnenia, ktoré z vyššie uvedených dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu vyplývajú a ktorých vykonanie týmto odvolací súd nariaďuje. Až po doplnení dokazovania v naznačených smeroch bude možné pristúpiť k zákonnému a spoľahlivému hodnoteniu dôkazov, ako to má na mysli ustanovenie § 2 odsek 6 Tr. por. Už v tomto štádiu je však nutné upozorniť konajúci prvostupňový súd na splnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 125 Tr. por. o náležitostiach odôvodnenia rozsudku. To nesporne platí aj o odôvodnení prijatej právnej kvalifikácie, resp. pominutí či vypustení inej, pretože z napadnutého rozsudku ani tieto závery dostatočne nevyplývajú.

Všetky vyššie špecifikované dôvody viedli Najvyšší súd Slovenskej republiky k tým záverom, ako sú uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2008

JUDr. Ján M i h a l, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová